





הרב הראשי עיה"ק אלעד מרדכי מלכא שליט"א

נשיא וראש מוסדות "אור המלך"

מחבר ספרי שו"ת דרך המלך, אמרי מרדכי, ודרכי המלך על המועדים ועוד

רשת מעונות, ורשת גנים, ת"ת פרי תואר, ובית יעקב פרי תואר, תיכון בית יעקב החדש, ת"ת מאור ישראל, ישיבה קטנה ארחות יהודה, ביהמ"ד גבוה לרבנים ודיינים "לקח טוב" קופת "מפעל החסד" אלעד

Chief Rabbi of Elad, Israel MORDECHAI MALKA, Founder & President of Institutions "Or Hamelech"



עיר התורה שקרובה אליך

והמצות נאבדו, לכן התורה מצוה לגלח כל שער בכדי שיראה כתינוק בן יומו ויתעורר ואחרים יתעוררו להיות זהירים מלה"ר. ג. התורה החמירה דוקא בעון זה להושיבו מחוץ למחנה בבדידות וטמא טמא יקרא שלא ישבו בחברתו, כיון שכל סיפור לה"ר יוצר שנאת אחים ומפריד הלבבות נגד תכלית עבודת האדם שכלל ישראל נשמה וגוף אחד ואין שלימות בלי אחדות הכלל וכאשר עושה פירוד בין ישראל גורם לפגום את כלל ישראל, וכאשר מבואר בירושלמי (וילנא) **מסכת נדרים פרק ט ה"ד** כתיב לא תקום ולא תטור את בני עמך. היך עבידא הוה מקטע קופד ומחת סכינא לידיו תחזור ותמחי לידיה. [ויקרא יט יח] ואהבת לרעך כמוך. רבי עקיבה אומר זהו כלל גדול בתורה. **וכבר כתב אליהו הנביא בתנא דבי אליהו רבה (איש שלום) פרשה כו** כך אמר להם הקדוש ברוך הוא לישראל, בניי, כלום חיסרתי לכם, מה אני מבקש מכם, הא אני מבקש אלא כדי שתהיו אוהבין זה את זה, ותהיו מכבדין זה את זה, **וכן כתב רמב"ם הלכות דעות פרק ו הלכה ג** מצוה על כל אדם לאהוב את כל אחד ואחד מישראל כגופו שנאמר ואהבת לרעך כמוך, לפיכך צריך לספר בשבחו ולחוס על ממונו כאשר הוא חס על ממון עצמו ורוצה בכבוד עצמו, והמתכבד בקלון חבירו אין לו חלק לעולם הבא. **לכן נענש לשבת לבדו ולהרגיש עד כמה קשה הבדידות.**

מעשה עם החפץ חיים:

ובכדי להמחיש עד כמה דיבור אפילו קטן יכול לגרום לפירוד ושנאה ראיתי בספר שאל אביך ויגדך חלק ב' עמוד מה: מעשה עם הגה"צ ר' משה אהרן שטרן ז"ל משגיח דשיבת קמניץ בירושלים סיפר לי מעשה מהחפץ חיים זיע"א אותו שמע בבחרותו בארה"ב במהלך שיעור מפי הגאון רבי יעקב קמינצקי זצ"ל פעם יצאו החפץ חיים זיע"א ואדם גדול נוסף וידוע אני מי היה אדם גדול זה לנשיעה ארוכה בענין דחוף של מצוה הדרך ארכה להם כמה ימים כי המקום שאליו נסעו רחוק היה בהגיעם שמו מיד פניהם לתור אחר מקום אכסניה למען יוכלו להשיב את נפשם מעמל הדרך ולהשביע רעבונם, והנה לאחר שמצאו אכסניה אצל שולחנה של בעלת בית יראת שמים שהידורי הכשרות אצלה ענו על הדרישות המיוחדות של החפץ חיים וחבירו למסע ישבו שניהם וסעדו נפשם בתבשיל שהוגש להם בתוך סעודתם נכנסה בעלת הבית ושאלה אותם האם האוכל ערב לחיכם, החפץ חיים ענה מיד האוכל טוב מאד ואילו אותו חבר למסע אמר כן האוכל טוב למדי אם כי חסר היה קצת מלח אבל באופן כללי הוא טעים מאוד, כשאך יצאה בעלת הבית מהחדר תפס החפץ חיים בידיו את זקנו וראשו ואנחת שבר בקעה מגרונם באומר אוי ואבוי כל ימי נזהרתי מלדבר ולשמוע לשון הרע ועתה נכשלתי פה ממש ששמעתי וקיבלתי לשון הרע ואני מתחרט כבר על שנסעתי אתכם ובודאי לא היתה מצוה בנשיעתי אתכם, כשראה אותו אדם גדול כיצד התעטף החפץ חיים ביגון נאחז חרדה ותדהמה אך גם תמה תמיהה מסויימת מה לו כי נזעק ונסער כל כך ואולם מכיון שבחפץ חיים מדובר פתח ושאל מה כבר אמרתי רבי ישראל מאיר איזו לשון הרע היתה פה, ענהו החפץ חיים כלום אין לשון הרע במה שאמרתי לבעלת הבית שהתבשיל חסר קצת מלח הן לא היא שבישלה את האוכל כי אם המבשלת שהיא מעסיקה וזו אשה אלמנה ומיד כששמעה את הטענה מפיכם על המלח הלכה למטבח ופתחה בטענות על המבשלת המסכנה למה לא שמת מלח בתבשיל והמבשלת ענתה כמובן כי כן שמה מלח ואז כבר הרעימה בעלת הבית את קולה וגערה בה באומרה הלא הרבנים הסועדים על שולחני ואוכלים את התבשילים שבישלת אומרים שלא שמת מלח וכיצד זה את אומרת אחרת וכן התווכחו השתיים כשהמבשלת אומרת בביטחה ששמה מלח ובעלת הבית מטיחה בה וצועקת עליה שהיא שקרנית שכן אם הרבנים אומרים שהאוכל חסר מלח בודאי שהיא משקרת והמבשלת התכעסה ואמרה ברוגז בטוחה אני ששמתי מלח בתבשיל וכשומעה כך אמרה לה בעלת הבית אם את כה מעיזה פנים לומר על הרבנים שהם שקרנים הרי את מפורטת ממשרתך ואיני רוצה בך יותר כמבשלת, חבירו למסע של החפץ חיים שכאמור אדם גדול היה יושב ושומע בהקשבה מרובה את דברי החפץ חיים ופליאתו גוברת מרגע לרגע על דמיונו המופלג מנין לו כל זה איך הוא בונה מדיבור כל כך פעוט מגדלים באוויר ובגבור פליאתו הוא אומר רבי ישראל מאיר הנכם מגזימים, עונה לו החפץ חיים אם כן אם ברצונכם להייוכח שצדקתי הבה ניכנס שנינו למטבח ונראה מה מתרחש שם, קמו שניהם ונכנסו למטבח ומצאו איך שתי הנשים נרגזות ונרגשות ומוחות דמעה מעיניהן וכל זאת לאחר דין ודברים קולני ופוגע ולאחר שבעלת הבית הודיעה למבשלת שהיא מפורטת הכל כפי שתיאר החפץ חיים קודם לכן כשראה אותו אדם גדול מה שקרה השתדל כמובן בכל כוחו לשנות את הדבר הוא שילם טבין ותקילין עבור האלמנה כדי שתוכל לחזור למשרתה וכדי שישררו ביניהם השלום.

מוסר השכל:

נמצאנו למדים שהחברה התקינה קיומה רק כאשר האדם יודע לשלוט על לשונו ודיבורו וייצר סביבה סטירילית הנקייה מכל רבב ובדל של שנאת אחים חברה שנעים לחיות בקרבה ולהיות חלק ממנה, ובזה מתבטא כל גדולת האדם כפי שליטתו על דיבורו וכמאמר שלמה המלך במשלי פרק כז (כא) **מִצְרֵף לְכֶסֶף וְכֹר לְזָהָב וְאִישׁ לְפִי מִהְלָלוֹ**: ואותה פרה הקדושה של הדור המערבי שהחדירו בשם הדמוקרטיה וחופש הדיבור אינו אלא חורבן והרס החברה וחיי האדם, כי כל סיפור ולו הקטן ביותר יכול להמיט אסון וחורבן רוחני וגשמי לו ולאחרים וכאשר אמר שלמה המלך במשלי פרק כא (כג) **שֹׁמֵר פִּי וּלְשׁוֹנוֹ שֹׁמֵר מִצָּרוֹת נָפְשׁוֹ**: ואשרי שפועל ועושה כל אשר לאל ידו לעשות למען תיקון החברה ואהבת ישראל שזוכה בזה ובבא אמן ואמן.

בידידות ואהבה

ובברכת שבת שלום ומבורך

הצב"י מרדכי מלכא ס"ט